

Παναγιώτης Καλαβά (1953-1962)

Ο Παναγιώτης Καλαβάς γεννήθηκε στις 21 Νοεμβρίου του 1916. Γονείς του ο διδάσκαλος Νικόλας Καλαβάς με καταγωγή το νησί Σύρος της Ελλάδας και η Δέσποινα το γένος Τσηλαντώνη από τον Καραβά. Ήταν ο μικρότερος από τα τρία παιδιά της οικογένειας. Από την παιδική του ηλικία όραμα του ήταν να κατακτήσει γνώσεις και να καταξιωθεί σαν ένα ξεχωριστό μέλος στη κοινωνία. Το 1935 αποφοιτά από το Παγκύπριο Γυμνάσιο και εξασφαλίζει θέση στο Πανεπιστήμιο Αθηνών για να σπουδάσει οδοντίατρος.

Λόγω του Παγκοσμίου πολέμου το 1940 βρίσκεται εγκλωβισμένος στην Αθήνα, όπου ξεκίνησε να ασκεί το οδοντιατρικό επάγγελμα. Φοιτούσε ταυτόχρονα στην Ιατρική σχολή του Πανεπιστημίου, η οποία όμως έκλεισε το 1942 με τη Γερμανική κατοχή. Για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα συνελήφθη αιχμάλωτος από τις Ιταλικές δυνάμεις. Με τη λήξη του πολέμου επιστρέφει στην Κύπρο και συνεχίζει να εξασκεί το οδοντιατρικό επάγγελμα στον Καραβά.

Στις 20 Ιουνίου 1953 εκλέγεται δήμαρχος της κωμόπολης και μέσα από την περίοδο των 9 χρόνων που υπηρέτησε την κοινότητα κατάφερε να υλοποιήσει ένα φιλοπρόοδο και κοινωφελές έργο. Με τη συμπαράσταση και των υπόλοιπων μελών του Δημοτικού Συμβουλίου Καραβά υλοποιήθηκαν επί δημαρχίας του τα εξής έργα:

Ο Δήμος Καραβά αποκτά το 1958 ιδιόκτητο επιβλητικό Δημοτικό μέγαρο, στο οποίο εκτός από τα δημοτικά γραφεία, στεγάζει πολιτιστικές υπηρεσίες, δημοτική βιβλιοθήκη, καθώς επίσης λειτουργεί δημοτικό κινηματοθέατρο και δημοτική αγορά. Άλλα σημαντικά έργα τα οποία πραγματοποιήθηκαν σταδιακά που έδωσαν μια φιλοπρόοδη εικόνα στο Δήμο Καραβά ήταν ο ηλεκτροφωτισμός σε μεγάλη έκταση, η κατ' οίκον ύδρευση, η ασφαλτόστρωση δρόμων, η καθαριότητα και ο εξωραϊσμός της κωμόπολης με διάφορα κοινωφελής έργα.

Το 1956 παντρεύτηκε την Αυγούστα Ζεμενίδη από τη Λευκωσία με την οποία απέκτησε δύο κόρες, τη Λώρα και τη Δέσποινα. Μετά την Τουρκική εισβολή του 1974 ο Παναγιώτης Καλαβάς εγκαταστάθηκε με την οικογένειά του στη Λευκωσία. Έφτιαξε το ιατρείο του στη λεωφόρο Στασίου και προσέφερε τις υπηρεσίες του, και σε πάρα πολλές περιπτώσεις αφιλοκερδώς, σε Καραβιώτες και άλλους πρόσφυγες.

Η έγνοια του ήταν πάντοτε το πολύπαθο νησί μας να βρει την ευημερία του και οι Καραβιώτες να μπορέσουν μια μέρα να επιστρέψουν πίσω στις περιουσίες και στα σπίτια τους. Δυστυχώς έφυγε στις 12 Σεπτεμβρίου 2011 με το πικρό καημό ότι αυτή η πορεία εξακολουθεί να βρίσκεται σε ανηφορικό δύσβατο δρόμο και ο στόχος της επιστροφής να εξακολουθεί να είναι αρκετά μακριά.

